

Partners

'Wij vinden het heerlijk om te fantaseren waarom iemand slecht wordt'

in crime

Samen leven, samen schrijven, elkaars zwakke en sterke punten kennen: dat levert in het geval van Theo en Marianne Hoogstraaten bloedstollend spannende thrillers op: 'We blijven elkaar, én onszelf, verrassen.'

Samen

Theo: "We zijn al heel lang - we vertellen niet hoe lang - met elkaar getrouwd. Een aardige tijd, zeggen wij altijd."

Marianne: "Als naar onze leeftijd wordt gevraagd is ons standaardantwoord: 'Dat is een goed be- waard geheim.' We zijn elkaar lang geleden te- gengekomen op een camping in Driebergen. Theo was er met zijn ouders met vakantie en ik met de mijne."

Theo: "Het is dus een jeugdliefde die na al die jaren nog steeds bestaat."

Marianne: "Zes jaar geleden zijn we vanuit het westen naar Friesland verhuisd, waar we fulltime zijn gaan schrijven. Hier vinden we de rust die we nodig hebben."

De Nederlandse Nicci French

Theo: "Zo worden wij vaak genoemd. Hoe eervol ook, in het begin hadden wij er toch moeite mee. Wij zijn wij. En geen Nicci French. Onze stijl is anders."

Marianne: "En onze werkwijze ook."

Theo: "Bij Nicci French schrijft de één solo een hoofdstuk, de ander leest het en borduurt daar vervolgens op voort. Hun boeken zijn vooral gericht op problemen tussen personen, maatschappelijke kwesties komen er eigenlijk niet in

voor. Bij ons juist wel, daarmee onderscheiden wij ons."

Marianne: "We zijn ook eens de Friese Nicci French genoemd. Dat vond ik grappig."

Taakverdeling

Marianne: "We schrijven samen al heel erg lang, we kennen elkaars sterke punten en weten wat het beste bij ons past. Het is niet zo dat Theo alle mannelijke en ik alle vrouwelijke karakters schrijft. Dat hangt af van de stemming van de dag. Als hij of ik even vastzit, helpen we elkaar: 'Kun jij even een beginnetje maken? Dan pak ik het daarna weer op.'"

Theo: "We schrijven wel binnen een afgesproken kader. Vooraf bespreken we de basis van het plot, we leggen in hoofdlijnen vast wat voor personen het moeten zijn qua karakter en uiterlijk, zodat we daar geen fouten mee maken. Binnen dat kader is er alle ruimte om jezelf, maar ook elkaar, te verrassen."

Marianne: "Theo heeft zijn werkkamer boven, hij schrijft nog heel ouderwets met pen en papier. Ik zit beneden in mijn werkkamer achter de computer. Onze dagelijkse productie laten we elkaar aan het eind van de dag lezen. Dat kan een heel positieve, maar ook een kritische reactie opleveren."

Theo: "Als je samen schrijft, moet je niet constant ►

Theo en Marianne Hoogstraaten

zijn een bekend schrijvers- echtpaar. Eerst was alleen Theo auteur, maar gaandeweg ontwikkelde Marianne zich van kritische lezer naar co-auteur. Hun oeuvre be- slaat inmiddels meer dan twintig jeugdboeken en vier (volwassen) literaire thrillers, inclusief het on- lang verschenen *Machteloos*, dat is genomineerd voor de *Gouden Strop 2010*.

op je strepen gaan staan. Je moet flexibel zijn en je ego een beetje kleiner maken.”

Een echte Hoogstraaten

Marianne: “Theo en ik ploegen elke dag de kranten door, omdat onze ideeën worden gevoed door de actualiteit. Onze laatste thriller *Machteloos* gaat over de veiligheid rond een kernreactor. Daar leggen we eerst een dossier over aan. Maatschappijkritisch kun je ons wel noemen.”

Theo: “Een beetje wel, ja. Het geeft een verhaal net even wat meer body.”

Marianne: “Dat is ook weer heel duidelijk in *Machteloos*. We kunnen ons echt boos maken over misstanden, zoals bepaalde ondervragingstechnieken van de recherche waardoor mensen

Theo: “Dat was bij *Lokvrouw* ook het geval. Dat boek gaat over een Kroatische vrouw die in de Balkanoorlog verschrikkelijke dingen heeft meegemaakt en tijdens een cruise de Servische dader tegenkomt. De vraag is: mag je dan wraak nemen? Hele volksstammen zullen zeggen: dat mag. Maar in juridisch opzicht natuurlijk niet. Dat soort dilemma’s proberen we er altijd in te stoppen.”

Thriller

Marianne: “Het genre ligt ons gewoon. Wij vinden het heerlijk om aan tafel met een kop koffie verhaallijnen uit te denken, te fantaseren waarom iemand slecht wordt. We proberen echt in de gedachtecronkels van zo iemand te kruipen.”

‘Als je samen schrijft, moet je niet constant op je strepen gaan staan. Je moet flexibel zijn en je ego kleiner maken’

soms jarenlang onschuldig in de gevangenis zitten. Denk aan Lucia de B., aan de Puttense moordzaak of aan de Schiedammer Parkmoord. In *Machteloos* is het Tosca die als verdachte wordt gezien. Ze wordt gemanipuleerd en ze kan niet aantonen dat ze onschuldig is. Vreselijk. Je krijgt er écht een machteloos gevoel van.”

Theo: “Een ander punt waardoor wij ons onderscheiden is dat wij proberen om de lezer aan het eind een beetje in verwarring achter te laten. Een vraag te creëren. Dat levert discussie op en dat is vreselijk leuk.”

Marianne: “Zelfs wij verschillen soms van mening. Ik denk heel anders over de stappen die Tosca heeft genomen dan Theo. Het stemt tot nadenken, maar dat gebeurt ook bij de lezer. Die blijft er, horen wij, vaak nog een tijd over nadenken.”

Theo: “Dat deden we bij onze jeugdboeken natuurlijk ook al.”

Marianne: “Juist die afwisseling is zo leuk, we moeten elke keer weer de knop omzetten.”

Theo: “Maar we sluiten helemaal niet uit dat we in de toekomst ook nog een ander genre oppakken, hoor. Een historische roman bijvoorbeeld”

Marianne: “Zelf lezen we nauwelijks thrillers. Wij houden meer van lekkere dikke pillen van schrijvers als Carlos Ruiz Zafón”

Grenzen

Marianne: “Die hebben wij zeker. Ik ben een keer bijna over mijn nek gegaan van een thriller van Karen Slaughter. Zij beschreef een man die vrouwen op de vloer vastspijkerde om ze daarna te verkrachten.”

Theo: “Dat werd tot in detail beschreven.”

Marianne: "Ik geloofde gewoon niet wat ik las! Nee, zoiets walgelijks zou ik nooit schrijven. Nooit."

Theo: "Het moet subtieler. En suggestief."

Fantasie

Marianne: Theo fantaseert meer over de mannelijke kant en ik over de vrouwelijke kant van een verhaal. Een vrouwenbrein werkt anders, dus zijn we het niet altijd met elkaar eens. Het kan heel aanvullend zijn, maar..."

Theo: "...ook confronterend. Ik merk dat ik als man meer straight denk, met minder emotie dan Marianne. De fantasie vult de realiteit aan en waar de realiteit ophoudt en de fantasie begint, verschilt per boek. De lezer weet dat uiteraard niet en dat is het leuke."

De mens is geneigd tot alle kwaad

Theo: "Ja, absoluut. Afhankelijk van de omstandigheden. Als die veranderen, verandert de mens mee. Daar ontkom je niet aan. Als er om je heen een jungle ontstaat, wordt de mens een beest. Dat zou voor mij waarschijnlijk ook gelden, want je wilt overleven."

Marianne: "Denk maar aan de beelden na een natuurramp, mensen willen niet alleen voedsel hebben, er wordt ook meteen geplunderd."

Theo: "De ware inborst van de mens leidt ertoe dat binnen dat kwaad gradaties ontstaan. Dit klinkt cynisch, hè."

Marianne: "Je bent een behoorlijke cynicus geworden sinds we deze boeken schrijven. Ik ben meer de goedgegelovige van ons tweeën."

Theo: "Klopt, jij bent vaak te naïef. Dat is een mooie eigenschap, maar je krijgt het daardoor soms wel flink voor je kiezen. Wij houden elkaar goed in evenwicht. Ik ben ook vrij rechtlijnig, daar ben ik mij wel bewust van."

Marianne: "Maar Theo, je bent de laatste tijd wel ietsje milder geworden. Hoe dat komt weet ik eigenlijk niet. Of toch, misschien onder invloed van mij?" ■

interview: heleen spanjaard. fotografie: jantien de bood, visagie: loredana secci

Winnen!
Margriet geeft
15 exemplaren van
de thriller *Machteloos*
weg! Kijk op
[www.margriet.nl/
mailenwin](http://www.margriet.nl/mailenwin).